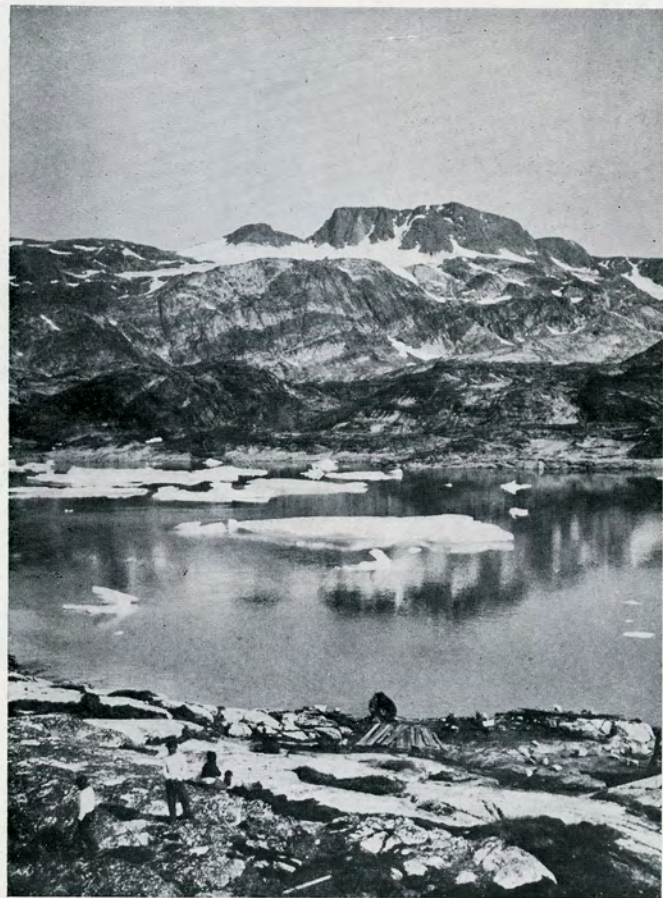

DR. KNUD RASMUSSEN

KOPPEL

PALO'S BRUDEFÆRD

Det skønne Grønland.

Statsminister Staunings Indledningstale til »Palos Brudedefærd«

Den Film, som nu skal vises, har udenfor den underholdende Handling en stor kulturel Værdi. Den er baade her i Landet og ude i Verden egnet til at forøge Kendskabet til vor nordlige Koloni — til det ejendommelige, skønne Grønland — det Land, der i Aarhundreder er styret fra København, og hvis Befolkning føler sig stærkt knyttet til Danmark og det danske Folk. Det var igennem mange Aar et af Knud Rasmussens Ønsker at faa Lejlighed til at fremføre en Film fra hans Barndoms Land, det Land, som han elskede. Han ønskede, at vi Danske og alle andre skulde se de Mennesker, til hvilke han var knyttet med Blodets Baand. Han vilde vise dem levende i deres daglige Liv, i Arbejdet og i Fest, i deres Glæder og Sorger oppe i deres eget Land med de skønne Omgivelser, den storslaaede Natur.

Billederne er optaget i Knud Rasmussens Aand — han ledede og overvaagede Arbejdet til det sidste. Han var med i dette som i alt andet, der viedes med hans Navn, og derfor vil denne Film ogsaa være et Minde om vor kære, afdøde Landsmand, om den brave Søn af Danmark. Han opnaaede ikke at se noget af det skønne, som han

var med til at fæstne i Fotografens Besiddelse. Han naaede at bringe Optagelsen hjem, og saa maatte han forlade Livet. Inden den rigtige Film vises, vil vi mindes Knud Rasmussen, og jeg synes, vi kan gøre det ved at se ham glad og fornøjet midt i Arbejdet paa hans sidste Ekspedition — spændstig og ungdommelig som dengang, da han drog ud. Vi vil se ham paa den Dag, da han med sine Hjælpere drog frem til det Sted i Grønland, hvor Filmen paabegyndtes. — — —

Det, De efter denne Indledning vil faa at se, er, hvad Knud ønskede at vise Verden: Et Naturfolk i dets egen naturlige Ramme i en Natur, der er i Overensstemmelse med dem selv.

Jeg slutter med at sige som Grønlænderen Kàrale: Denne Film har Knud ladet tage, fordi han vilde vise alle Mennesker, hvor skønt det Land er, hvori han fødtes, og fordi han derigennem vilde sige til alle: Naar I har set disse Billeder, vil I maaske forstaa, hvorfor jeg holder saa meget af Grønland.

PALLADIUM

præsenterer

Dr. Knud Rasmussens Grønlandsfilm

Palos Brudedefærd

Ekspeditionsledelse
og Manuskript: **Dr. Knud Rasmussen**

Instruktør: **Dr. Friedrich Dalsheim**

Fotografi: **Hans Scheib**
Walter Traut

Musik: **Emil Reesen**
med Det kgl. Teaters Kapel

Instruktionsassistent: **Emmy Langberg**

Montage: **Georg Stilly**

Tone: **Poul Bang**

Tonesystem: **BOFA**

Handlingen bliver udelukkende udført af Østgrønlændere fra
Distriktet Angmagssalik

Navarana.

Navarana og hendes tre Brødre.

Resumé

Navarana, en ung eskimoisk Pige, holder Hus for sine tre Brødre. Hun er dygtigere end nogen anden af Sommer-Bopladsens Kvinder til at flænse Sæl og berede Skind, og hendes Brødre, der er meget stolte af hende, imødeser med Ængstelse den Dag, da hun maa forlade dem for at passe en andens Spækلامpe. De er

Laksefangsten.

klar over, at hun har vendt sit Sind mod en Mand, men de ved ikke, om det er Palo eller Samo — to af Bopladsens unge Mænd.

Palo og Samo bejler begge til Navarana, som de kæmper om at vinde ved Hjælp af store Gaver. Efterhaanden gaar det op for Samo, at hun synes at foretrække Palo, og Hadet flammer op i ham. Han er selv en vældig Fanger og kan ikke begribe, hvorfor han ikke er god nok.

Bitterheden stiger mellem de to Rivaler, og ved

Samo, Palo og Navarana.

Laksefangsten kommer det til Strid. En af Navaranas Brødre lægger sig imellem:

„Intet Drab i Skyggen af vore Telte! I maa ordne jeres Opgør i Nidviser, som vi plejer ved vore Sangfester!“

Sangfesten bliver en stor Begivenhed. Der er samlet Føde og Bær i Mængde, og Folkene fra Kungmiut og Sermilik kommer til Bopladsen, hvor der hersker almindelig Glæde. Efter gammel Skik indledes Festen med et

De to Rivaler.

mægtigt Ædegilde, unge og gamle propper sig med Kød og Spæk.

„Jeg er saa mæt, saa min Tunge staar lodret!“ siger en af Mændene, ræbende af Madglæde.

Saa begynder Trommedansen. Folkene samler sig om Palo og Samo, der skiftes til at haane hinanden i Nid-viser, medens de slaar Takt til Sangen paa Trommerne.

Elendige Palo!

skønt en Helt imellem Kvinder
bliver du aldrig Mand!

Palo i Sangkampen.

Palo bliver ham ikke Svar skyldig:

Vældige Samo —

først frygtede jeg dig i Sangkamp.

Men nu ser jeg, hvem jeg har for mig,
en Skvaldrer, der prøver
at sætte mig Skræk i Livet!

Palo faar Latteren paa sin Side, men da gribes Samo af vildt Raseri. I næste Nu tager han sin Dolk og slyn-

Samo gribes af Raseri.....

ger den mod Palo, der haardt saaret synker til Jorden. Folkene tager skrækslagne Flugten, den muntre Fest har faaet en sørgelig Afslutning.

— — —

Navarana har ingen Anelse om, hvad der er sket. Hun er forlængst rejst bort sammen med sine Brødre, som ikke har villet afvente Udfaldet af Sangkampen. De ved, at Sejrherren vil tage Navarana fra dem, og har derfor fundet det klogest at bryde op i Tide. Efter en

„Lad os plukke Bær til Festen.“

lang Rejse har de nu slaaet sig ned paa deres Vinterboplads.

Navarana længes efter Palo, og det er ingen Trøst for hende, da Samo en skønne Dag kommer til Vinterpladsen. Han gør alt for at vinde hende, men hverken Gaver eller Trolddom formaar at vende hendes Sind mod ham.

Imidlertid svæver Palo mellem Liv og Død. Hans Fader og Søster plejer ham trofast, og de hidkalder Bo-

Ung grønlandsk Moder.

pladsens gamle Aandemaner, for at han kan lade sine gode Hjelpeaander tage Bolig i Palo.

Aandemanerens Kunster sejrer over Dødens Aander, og Palos Helbredelse skrider rask frem. Den Dag kommer, da han føler sig stærk nok til at drage ud efter sin Kvinde. Stormene er kommet, og der gaar vældige Bølger ude bag Klipperne. Palo trodser heltemodigt Uvejret og kommer til Vinterpladsen.

„Jeg er kommet for at hente den Kvinde, jeg ønsker skal være min!“ siger han.

Brødrene er opfyldt af Beundring over hans Bedrift og vil ikke modsætte sig hans Ønske.

„Er dette Grunden til din farlige Rejse, er det muligt at føje dig men dette skal du vide: hun er vor eneste Søster, og vi bliver ensomme uden hende!“

Palo bærer den lykkelige Navarana ned i sin Kajak, der som en Pil skyder gennem Brændingen ud mod den aabne Sø. Samo følger efter dem — han vil dræbe sin Rival — men hans Kajak kæntrer, og han finder Døden i det fraadende Hav. Palo naar velbeholden til sin Boplads og bærer Navarana op over Klipperne i sine stærke Arme.

Palladium